

THRILLER

MAGNUS JONSSON

MRCHO ŽROUTI

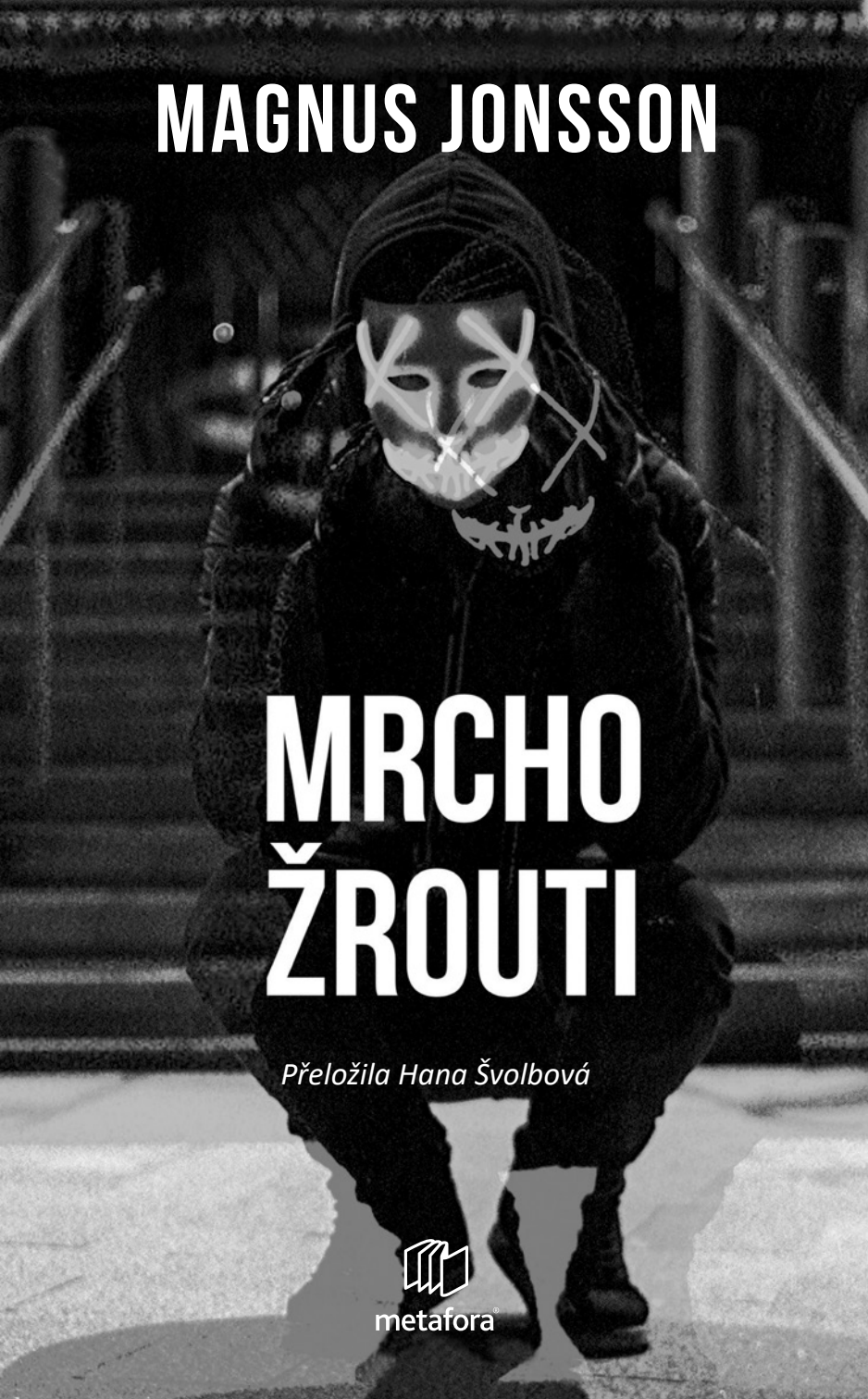
NENÁVIST se stupňuje

Sídlo banky SEB ve Stockholmu se ocitne pod palbou odstřelovačů. Před budovou zůstane ležet několik mrtvých, ale pachatelé uniknou. Stalo se snad Švédsko dějištěm dalšího teroristického útoku? Detektivové Rickard Stenlander a Erik Svensson mezi oběťmi brzy nacházejí nečekanou souvislost, na jejímž základě je k případu přizvána také Linn Ståhlová...

„Magnus Jonsson je vynikající spisovatel! Zasazení a popisy jsou tak živé, že jsem si připadal, jako bych se opravdu nacházel ve Stockholmu o pěkném jarním dni. Rozhodně si přečtu další knihu série.“

A Bokaholic Swede

**MRCHO
ŽROUTI**

MAGNUS JONSSON

MRCHO
ŽROUTI

Přeložila Hana Švolbová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Asätarna i Kungsträdgården © Magnus Jonsson

First published by Modernista, 2017

Czech edition published in arrangement with Partners
in Stories in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Hana Švolbová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-533-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-532-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-122-9 (print)

Prolog

ADOLF BERGSJÖ se rozhlédl. Pomalu se začínal orientovat. Měkké obrysy kolem něj osvětlovala matná záře osamělé pouliční lampy. Snažil se rozpomenout. Přece tu už někdy byl – nebo snad ne? Otřásl se. Pustila se do něj zima a objal se rukama. Marně hledal vodičko v křivolakých zákrutech paměti, které ho zaváděly do slepých uliček. Země pod ním se houpala, chytil se sloupu, aby motání hlavy přešlo. Černočerná tma všude kromě osvětleného místečka pod lampou mu to neusnadňovala. Temnota nenabízela žádný pevný bod, který by mohl potlačit závrať. V té černotě nenašel žádnou záchrannou bóji, které by se mohl chytit. Nerozeznával nic, co by mohlo navést rozum na správnou cestu. Křečovitě svíral sloup a klesl na kolena, protože zem se stále houpala. Vlhké ruce ho na ledovém kovu pálily. Stejně jako když coby malý kluk olízl zamrzlý okap na verandě, který pak maminka musela polít vlažnou vodou, aby se mu odlepil jazyk.

Upíral zrak do tmy.

Nic.

Práci jeho paměti dál ztěžovala skutečnost, že všechno kolem něj postrádalo jasné tvary nebo obrysy a bylo pokryto vysokou, měkkou, oblou sněhovou pokrývkou. V předchozích dnech hustě sněžilo a nezdálo se, že by

mělo přestat. To se dalo považovat za zvláštní vzhledem k tomu, že byla teprve polovina listopadu a Adolf se nenacházel daleko na severu, nýbrž v Solně u Stockholmu. Toho si však Adolf Bergsjö nebyl sám vědom, zatímco mu tající vložky klouzaly po obličejí.

Nevěděl, že tak zmatený je kvůli tomu, že je mu osmaosmdesát a trpí Alzheimerovou chorobou. Často si však byl vědom důsledků nemoci. Jako teď. Byl si jistý, že už to tu začíná poznávat – ale potom jako by ho paměť přestala poslouchat. Vjemy pronikly až do mozku, kde je zachytila nervová vlákna. A pak konec. Dojem už nedokázal zpracovat, ať se snažil sebevíc. Signály se ztratily, než z uzavřených archivů paměti dokázaly něco vyvolat.

Jeho zapomnětlivost by nemusela představovat vážný problém, kdyby nestál ve sněhu, kolem něj nevěřily vložky a on nebyl oblečený jenom v zelené noční košili s natištěným názvem společnosti Care4Me na zádech. Dál na sobě neměl nic, dokonce ani ponožky. Plenu, kterou mu nasadili na noc, si zvládl stáhnout a nechal ji ležet v chodbě zařízení, které stálo sto metrů od místa, kde se právě nacházel. Nepamatoval si už, že právě plná plena, která ho navíc dřela, byla důvodem, proč se v noci vůbec probudil. Také si nevzpomínal, že zvonil na sestru, a že když nikdo nepřišel, sám se pokusil najít záchod. Podvědomě si vybavil, že denní sestry byly v předchozích týdnech vyčerpané z toho, že spotřebuje tolik plen.

Adolf Bergsjö, který celý život zastával názor, že by se měl každý snažit a nebýt nikomu na obtíž, pochopil, že se noční sestra musí starat o ostatní, kteří její pomoc potřebují víc. O pacienty, kteří jsou opravdu nemocní a nepotřebují jenom pomáhat s vyřizováním svých potřeb.

Potíže nastaly v tu chvíli, kdy se vydal pátrat po toaletě.

Z nějakého důvodu si myslel, že se nachází na chodbě, nikoli na oddělení, ze kterého vyšel, a když už se ocitl za dveřmi, zapomněl, co chtěl vyřídit. Bloudil tam a pokoušel se vzpomenout si, kam jde, což později potvrdily bezpečnostní kamery, zaznamenávající jeho pohyb. Tytéž kamery, které nahradily sestry, jež dřív na každém patře držely noční službu a hlídaly. Když to Adolf nakonec vzdal, zjistil, že si nepamatuje, kde bydlí. Které dveře vedou kam? Je vůbec ve správném poschodí? Všechno vypadalo stejně.

Nakonec došel až k automatickým posuvným dveřím u východu, které se otevíraly pouze zevnitř. Když vyšel na kamenem vydlážděnou přístupovou cestu před pečovatelským domem, kde sníl roztál, nebyl si Adolf Bergsjö ani za mák vědom toho, že v tu chvíli učinil zásadní krok ve svém životě. Neznepokojovalo ho ani to, že rázně vykročil vstříc blížící se smrti.

Na nahrávkách z bezpečnostních kamer zodpovědné osoby následujícího dne sledovaly, jak Adolf Bergsjö zmateně přechází tam a zpět před vstupem a ve tváři má výraz, který zřetelně prozrazuje překvapení z toho, že se náhle ocitl v mrazivé zimě. Záběry ukazovaly, jak trhavými kroky přešlapuje, zastavuje se a klopí hlavu, pohupuje se ze strany na stranu a rukama se objímá. V pozadí bylo jasně vidět, že nehybné posuvné dveře domova jeho přecházení vůbec nezajímalo. Nepohnuly se ani o milimetr. Nahrávka končí tím, že Adolf Bergsjö mizí ze záběru do tmy.

Otrásl se a opět se chabě pokusil učinit pár kroků ve sněhu. Tam ve tmě přece stojí, pohřbená pod sněhem, lavička, na které sedával v létě? Je ale opravdu doma? Nebo si

vybavil lavičku v parku v Sale? Před domem jeho rodičů ale nestála lampa, a tak jde možná spíš o nějaké místo v parku Vita bergen nedaleko jeho bydliště.

Jako by laserový nůž náhle uvolnil z mozkové kůry nějaký fragment, najednou si vzpomněl. Ta lavička přece nepatří do parku Vita bergen. Vždyť už tam nebydlí. Došlo ke změně – jak to nazvali – adresy, kde bydlel celý život. Teď žije v nějakém zařízení. Nebo v domově, to zní líp.

Adolf pohlédl na své holé nohy a bosá chodidla zaborená ve sněhu. Už mu nebyla zima. Cítil spíš příjemné teplo. Proleženiny, které ho jinak neustále trápily, také nevnímal. Ve tmě se posadil. Potom si lehl do sněhu, který ho přijal jako otevřená náruč. Měkce jako peřina se vytvaroval podle jeho těla. Když sníh prosákl noční košili, ucítil chlad. Ale byl příjemný. Díky němu zmizely bolesti nohou.

Podíval se do tmy. Prožil hezký život. Měl manželku a děti. Živil se poctivě jako tesař. V práci poznal dobré, opravdové přátele. Rozhodl se však rozloučit. Nikoli s Kerstin, která zemřela už před deseti lety, ale s dětmi. Chyběly mu. Vzpomínal, jak byly malé. Kupodivu se mu z paměti nořily běžné, bezvýznamné zážitky z jejich raného dětství. Jak se učily jezdit na kole na cestě za domem. Jak si syn míchal k snídani müsli s marmeládou. Dceřiny okopané lakýrky. Nicméně bylo složitější sledovat, co děti dělaly v dospělosti.

Zavřel oči a cítil sníh na víčkách. Potom na vnitřní straně spatřil trpytivé hvězdy. Nevěřil v Boha, takže nic takového neprožíval. Nebo že by ano? Pokynul mu Ježíš? Nebo na něj čekali jenom tatínek s maminkou? Anebo Kerstin, která opatrně bubnovala špičkami prstů na jeho

tenkou, chladnou kůži? Dál se Adolf Bergsjö ve svém dumání nedostal, neboť všechno zčernalo. Ve sněhu usnul.

Teprve čtvrtý z procházejících pejskařů si následujícího rána všiml podivně tvarované závěje, kterou označoval jeho kokršpaněl.

Kapitola 1

Pátek – den první

AMID POHLEDEM klouzal po rozlehlých větvích v korunách lip. Vyřezaná linie ve špicích stromů pokračovala až na protější stranu parku Kungsträdgården. Vukacerka a Hannibal by s prací Švédů měli být spokojení. Zdálo se, že palebná linie je dokonale přímá. Amid uznale pokýval hlavou. Co se zbylého okolí týkalo, mohl by si přát víc. Ve Stockholmu byl poprvé. Nemohl říct, že by si návštěvu užíval. Spíš naopak. Kdyby si mohl vybrat, radši by zůstal v Kodani.

Nikdy neměl rád cestování. Touhu po dálkách si už dokonale naplnil, když jako dítě utekl z Libanonu. Od té doby oceňoval jistotu v tom, že se nemusí pohybovat příliš daleko od svého nového domova v Dánsku – od čajovny v Nørrebro, od parku v Enghave, kde se hrají vrhcáby, od prodejny kebabu v ulici Istedgade, od jatek, kde se ručně vyrábí tuniské klobásky merquez, a od obchodů s tureckým nápojem ajran. Obvykle také nikdo nepožadoval, aby Amid někam jezdil. Jeho schopnosti nacházely nejčastěji nejlepší využití na domácím hřišti. Tentokrát šlo ale o velmi důležitý úkol. Nesmělo dojít k chybě. Ne jako posledně.

V květnu svého protivníka podcenili. Amid také. Vůbec si nedokázal představit, že by jediný člověk mohl způsobit

tolik škody za tak krátkou dobu. Vlastenecká fronta se svými investicemi ve Švédsku se zhroutila jako domeček z karet. Jejího vůdce Jörgena Krantze zavřeli na doživotí za vraždu policisty. Toho dlouho neuvidí. Jörgenovy dychtivé pokusy založit místo toho z vězení s ostrahou Novoárijské bratrstvo by jim příliš neposloužily. Spíš naopak, obyčejné lidi děsil výhružný vzhled členů gangu. Kriminálníci s ostříhanými vlasy, potetovanými anabolicnými pažemi a vytetovanými tribalovými motivy na krku. Něco takového právě teď nepotřebovali.

Veškerá ideologická a ekonomická podpora, kterou Vlastenecké frontě poskytli, přišla vniveč. Nicméně i když v této investici přišli o miliony, největší ztrátou nebyly výdaje, ale zastavení ideologického pokroku. Peněz měli navzdory všemu dost.

Zapálení Švédové se nyní rozptýlili jako nespasené duše bez domova a nebyl nikdo, kdo by je vedl. Ačkoli se zdálo, že počet vlastenců během posledního roku ve Švédsku rostl, nebyli nijak koordinovaní. Možná s výjimkou Hnutí odporu, jeho členů je však pořád moc málo a jsou příliš náladoví. Bohové, nebo spíš Bůh, by měli vědět, že budou mít co dělat, když budou chtít dát potápějící se švédskou loď znovu do pořádku. Pokud by to vůbec stálo za tu námahu.

Amid pohlédl na hodinky.

Ještě patnáct minut.

Otrásl se. Přitáhl si kabát z alpaky těsněji k tělu. Kodaň sice není žádné slunné lázeňské město, počasí ve Stockholmu je ale rozhodně mnohem horší. Možná kvůli mlze toho pošmourného listopadového pátku se nedokázal zahřát. Ledová vlhkost jako by se prokousávala oblečením a nevzdávala se, dokud tělo nepromrzne úplně.

Ke všemu ty špinavé hnědé haldy sněhu na chodnících připomínaly splašky z latrín na golanské frontě, na místě, na které se Amid snažil zapomenout. Možná se někdo tam nahoře snažil zdůraznit, v jakém podělaném městě se ocitl. Nebyl tu ovšem na dovolené, takže to prostě musel skousnout.

Uskočil zpět, ale už bylo pozdě. Projíždějící ekobus rozstříkl vodopád břechky, která mu přistála na nohou. Tající voda prosákla skrz švy kožených bot. *Sníh v listopadu*, pomyslel si, *to je pěkná pitomost*. Nasupeně si opucoval nohavice. Nesmí se přestat soustředit. Ze stínu veřejného záchodku sledoval vstup do hlavního sídla banky SEB na protější straně ulice. Pompézní vchod se před ním tyčil ze svého neuvěřitelně divného – jak se na Švédsko sluší – zasazení v okolí. Ačkoli si Amid vstup do banky teď prohlížel už počtvrté, pořád se divil. Nad vchodem bankovního paláce na jedné z nejlepších adres ve Stockholmu visela z hroznů žena s provokativně odhaleným klínem a rovněž nahým poprsím. Její mohutná stehna se navíc hadovitě proplétala dveřmi a mizela v prostoru banky. Byla to nepochopitelná řeč symbolů, která byla Amidovu libanonskému původu naprosto vzdálená. Pokud se tu pokusili zobrazit mořskou pannu, pak by tu mohlo být jisté spojení s Dánskem – v tom případě však nedokázal pochopit, proč ji tedy posadili nad vchod do nějaké švédské banky.

Podíval se na hodiny na telefonu a čas porovnal s pozlacenými ručičkami na věži kostela svatého Jakuba, který stál šikmo za ním. Už byl skoro čas. Hodiny ukazovaly 16:25. Ze dveří vycházeli vždy ve stejný čas, v 16:30.

Byl klidný. Všichni zúčastnění přesně věděli, co mají dělat. Vybavení přizpůsobili nastávajícímu soumraku.

Opět začal pozorovat fasádu hlavního sídla SEB. I na zdech se skvěly opulentní sochy: byli tu zastoupení kupec, řemeslník, námořník a další příslušníci historických povolání. Úplně vpravo si mezi sebou dva bankéři dělili svět. *Vypadají jako Židi*, napadlo ho. Tady aspoň umělec ztvárnil pravdivý obraz světa. Amid sám dobře znal *Protokoly sionských mudrců*. Že Židé konspirují proto, aby získali vládu nad světem, je fakt. Nepřímo i kvůli tomu byl tady. Amid ovšem netušil, že on a zesnulý autor soch, Carl Miles, byli ve své ideologické analýze v zásadě zajedno.

Ještě dvě minuty do půl páté. Znovu se otočil na kostel svatého Jakuba, ale v malé kupoli na vrcholu věže nedokázal nikoho zahlédnout. A tak to přesně mělo být. Vytočil na mobilu s předplacenou kartou uložené číslo a poslouchal vyzvánění.

Ještě minuta.

Hannibal a Vukacerka pohlédli na kostel svatého Jakuba. Rezavě červené zdi jako by se na ně valily. Drželi se ve stínu vedle masivně vyřezávaných dubových dveří. Oba nesli černý vojenský batoh TacGear, byla to stejná značka, jakou používají policisté v Dánsku. Do batohů se vešlo všechno, co potřebovali. Podívali se na hodiny na mobilu. Ještě pět minut.

Kousek od nich prošla světlovlasá žena. Vukacerka se nedokázala přestat divit tomu, že všichni ti blondatí lidé, které v posledních dnech viděla, s ní mají společný původ. Ona přece také nepřímo pocházela z árijské větve, prostřednictvím gótských kmenů, které se kdysi usadily v Chorvatsku. V tomto bodě vždy naprosto souhlasila s dědečkem: je vyloučené, že by rodina pocházela z nějaké jiné rasy, určitě ne z těch komunistických srbských

Slovanů, bez ohledu na to, co se jim snažil namluvit Tito. Nicméně tohle patřilo k jiné době a ona už na to dávno nemyslela. Nemohla si dovolit nechat se rozptýlit vzpomínkami na hádky, které provázely celé její dětství u prarodičů. Neustále se opakující diskuse u večeře, při nichž se do nejmenších detailů probíraly rozdíly mezi tím, co je chorvatské a co srbské.

Pozorovala lidi v parku Kungsträdgården, kteří pospíchali v předvánočním šumu – nezdálo se, že si jsou vědomi oné velké hrozby, které čelí. Islamizace probíhá naplno a oni bloudí jako ztracené ovce, pravděpodobně přemýšlí o blížících se svátcích a dárcích pro děti. Zjevně nikdo neocení to, co má, dokud to neztratí. To je možná důvod, proč tu je ona. Aby pomohla tento vývoj napravit a zastavit invazi. Ačkoli právě tento chirurgický zákrok je nejspíš jenom nepodstatná malá část dlouhodobé práce.

Jeden steh.

Tak to obvykle bylo, když ji a Hannibala povolali. Ani tentokrát neznala žádné podrobnosti. Věděla jen to, co bylo nutné pro vykonání úkolu.

Sama vyrostla s tím, že neustále obhajovala své dědictví ve stínu občanské války v devadesátých letech. Stejně jako všechny generace v Chorvatsku před ní. Nikdy nemohli nic považovat za dané. V tom vlastně musela dát za pravdu srbským četníkům. Nakonec největší hrozbu rozpadající se Jugoslávie představovali muslimové.

Hannibal se na ni obrátil a dvěma prsty naznačil, že se vzápětí přesunou do kostela. Vypadal tak, jak Vukacerka doufala, že v budoucnu bude vypadat většina lidí. Lehce nazrzlé blond vlasy a jasně modré oči. Vysoký a statný. V jejích očích skvěle zosobňoval vikinský odkaz. Roz-

díl mezi nimi dvěma nemohl být větší. Ona sama měla i přes svůj gótsko-árijský původ tmavé oči, černé vlasy a se svými sto šedesáti centimetry byla navíc nezvykle malá. Zdánlivou nepatřičnost však kompenzovala tím, že v tom, co dělala, byla nejlepší, což jí v organizaci vyneslo zasloužený respekt. Aspoň u většiny jejích členů. I z toho důvodu teď procházela portálem kostela svatého Jakuba. Už od pěti let ji dědeček učil, jak se stát jedním z nejlepších odstřelovačů v Evropě. Byla tehdy stejně stará jako děti, které děda trénoval v hnutí Ustaška Mladež v předchozí válce. Děti, které později vstoupily do elitních jednotek Crna Legija, černé legie, a které bojovaly proti Židům a komunistům. Dědeček už byl starý, když s ní začal, ale znalosti a trpělivost neztratil. Věděla, že se o jeho odkaz stará dobře. Líp než většina ostatních. Věděla také, že Hannibal, který mlčky kráčel vedle ní, je nejslabším článkem jejich zásahové jednotky, navzdory svému respekt vzbuzujícímu vzhledu. Jediné, co měl, bylo vzdělání z vojenské vysoké školy v Kodani a půlroční praxe v jižním Afghánistánu, kde v provincii Hílmand velel skupině odstřelovačů předsunuté operační základny Armadillo. Přesto ho vybrali, aby zákrok vedl.

Zhluboka se nadechla a dlaněmi se silně udeřila do tváří, když za ním vcházela do kostela. Pálilo to, jak se krev vlila do tenkých cévek. Musela být ve střehu.

Když vešli do kostela, několik vteřin nehybně stáli a nechali oči, aby si zvykly na tlumené světlo. Budova nebyla úplně prázdná. Zcela vepředu v kostelní lodi seděly dvě dámy a u oltáře s fotoaparátem v ruce stál asi nějaký turista. Všichni k nim byli otočení zády a věnovali se svým záležitostem. S Hannibalem na okamžik zaváhali a potom se v kostele začali rychle pohybovat, skrytí za

sloupy. Už nebyli tím zamilovaným párem v pestrobarevných bundách na víkendovém výletu, jako když v předchozích dnech v objetí zkoumali okolí kostela – teď byli úderná jednotka. To jí připadalo rozhodně lepší.

Napětí jí zostrilo smysly, když za černě oděným Hannibalem stoupala po schodech do věže. Středověké dřevěné dveře, které vedly do prostoru kostela, snadno vypáčili už o den dřív. V úzkém prostoru splynula s tmou. Šli na věc. Rovnováha se vrátila a Hannibal se opět stal pouze jejím sotva rovnocenným kolegou. Hon započal. Rychle mířili k vikýři na konci schodiště. Příkrčení prolezli otvorem, každý si vybral jeden oblouk a rychle se schoulili vedle sebe a batohy položili před sebe. Otevřený prostor ve věži nebyl velký, ale stačil na to, aby si rovně lehli a namířili zbraně ven. V obloucích špičky věže nebyla žádná okna. Jenom dlouhé kamenné zábradlí, které neopatrnému jedinci bránilo přelézt přes okraj a spadnout padesát metrů na zem. Otvory v zábradlí byly dostatečně velké na to, aby jimi mohli namířit hlavně zbraní, zatímco ona a Hannibal můžou zůstat schovaní. Věží se zlověstně proháněl vítr a na pár vteřin ji znepokojilo pomyšlení, že masivní kupole nad ní, kterou držely sloupy věže, se začne kývat. Když uvolnila stahovací šňůru na batohu, chladný vítr jí ovanul tvář. Metr od ní udělal Hannibal totéž.

Žádné zbytečné pohyby.

Žádné řeči.

Podívala se otvorem ve věži dolů směrem k parku a pohledem pátrala mezi korunami stromů. Linie byla přímá. Švédové včera večer odvedli s měřidly obratnou práci, pomyslela si a přišroubovala hlaveň k pažbě. Nad ulicí Kungsträdgårdsgatan se vznášela slabá záře poulič-

ních lamp. Zavřela oči a vychutnávala si tíhu zbraně v rukou. Chladný, hladký povrch jí jemně spočíval na kůži. Vůně zbraně byla příjemná.

Vždy používali nejlepší dostupnou zbrojní techniku, totiž Accuracy Internationall PSG1, přestože vzdálenost dvou set deseti metrů by neměla být problém ani s jednoduššími modely. Právě v tomto případě vlastně musela přiznat, že Švédové nijak nezasпали – model odstřelovací zbraně, který objednala švédská armáda, byl ten nejlepší, s jakým kdy trénovala. Optika Hensoldt se zvýšenou citlivostí na světlo v puškohledu se dokonale hodila pro slabé listopadové světlo.

Koutkem oka zahlédla Hannibala, jak upevňuje opěrku zbraně. Navyklými pohyby přišroubovala k botičce pažby prodlužovací podložky. Nedalo se nic dělat, v její velikosti se zbraně nevyrábějí. Přesto to nemělo vliv na přesnost.

Zkalibrovali optiku pomocí balistických karet a do zásobníku vložili podkaliberní munici. Menší střely zvolili záměrně. Počáteční rychlost bude vyšší, aniž by odpor vzduchu zkreslil dráhu střel a vytvořil protivítr. Projektily plnou silou vrazí do měkkých cílů maximálně s milimetrovou odchylkou od středu záměrného kříže v hledáčku. Pokud vůbec. Cíle budou mrtvé, než dopadnou na zem.

S cvaknutím posunula náboj do komory. Potom čekali. Tušila, že ji Hannibal po očku sleduje, aby zjistil, jestli dokončila přípravy. Proti práci s ním nic nenamítala, několikrát ji ale vytočilo, když nedokázal přiznat, že ona je zkušenější. Navíc jí vadil jeho šovinistický názor na ženy. Věděla, že se o jejích schopnostech vyjadřoval hanlivě, když si myslel, že nestojí poblíž. Před mužskými kolegy naznačoval, že ona má jako žena nejspíš vrozenou bio-

logickou slabost, díky níž je méně zdatná. A to navzdory tomu, že by měl vědět, že zrovna v jejich případě platí spíš opak. Navíc mezi nejlepší odstřelovače světa patřila právě i řada žen. Sice to byly komunistky ze Sovětského svazu nebo z Vietnamu, ale přece jen šlo o ženy. Nicméně nemohla čekat, že právě to by Hannibal věděl. Dějepis nebyl jeho nejsilnější stránka. A teoretické znalosti by mu také nikdo nepřisuzoval. Teď ale nebyl prostor pro filozofování.

Telefon ležící vedle Hannibala zavibroval. Hannibal přijal hovor a oba z reproduktorů poslouchali tlumený Amidův hlas.

„Každou chvilku vyjdou ven. Pokud bude odcházet víc osob najednou, vyrazím k cílům. Budu se držet tak, abych je měl po pravé straně, abyste je poznali a upravili úhel střelby.“

„Copy that.“ Hannibal vrhl pohled na fotografie, které položil mezi sebe a Vukacerku. Ostré fotografie ve vysokém rozlišení ze stránek zaměstnanců SEB byly ve slabém světle soumraku dobře viditelné. Rozhovor utichl, ale spojení neskončilo. S Vukacerkou se na sebe nemuseli dívat. Nemuseli nic říkat. Věděli, co mají dělat.

V hledáčku spatřila Vukacerka Amida, který stál před bankou v červené čepici a v ruce držel mobil. Zdálo se, že mrzne. Nebo se možná jenom soustředil. Vteřiny ubíhaly pomalu. Nadechovala se nosem a vydechovala pusou. Kontrolovaně. Ruce nehybně spočívaly na zbrani, ani se nezachvěly. Veškerý její zájem se soustředil do místa ve spodní části hrudníku, které se rytmicky plnilo a vyprazdňovalo střídme odměřovanými nádechy. Na rozdíl od dědečka, který, jak věděla, potřeboval sklenku slivovice, aby získal stabilitu – aspoň ke konci.

Čekala. Hannibal také. Tiše leželi. Nad nimi v kopuli věže visel zelený měděný zvon a netrpělivě vyčkával, až bude smět oznámit blížící se úmrtí. Ve věžních hodinách cvaklo, když se ručička posunula na půl páté.

Potom už šlo všechno ráz na ráz.

Otevřely se dveře SEB a na široké kamenné schodiště vyšlo mnoho osob najednou. To nebylo optimální. Napínila zrak a rozeznala cíl přímo za dvěma ženami středního věku v kostýmcích. Muži, které měla v hledáčku, se zastavili. Zdálo se, že se dívají přímo na ni. Po zádech jí přeběhl mráz, ačkoli věděla, že ji v tmavém otvoru na věži nemůžou vidět. Spíš se bavili o počasí. Možná váhali mezi procházkou a jízdou taxíkem.

Sledovala Amida, jak se po schodech pohybuje s telefonem v ruce. Několik lidí v oblecích, kteří nebyli jejím cílem, ustoupilo stranou. Amidova červená čepice plula vpřed a zastavila se u mužů. Vůbec si ho nevšíмали. V probíhajícím spojení se ozvaly jejich hlasy.

Pokývla na Hannibala. Je to tu. Přivřela oči a soustředila se na malinkatý bod v zaměřovači. Jasně viděla lidskou hlavu. Vedle ní se ozval tupý zvuk tlumiče z Hannibalovy zbraně, když vystřelil. Jemně tiskla spoušť. Následovala tlumená rána. Udeřil ji zpětný ráz. V hledáčku sledovala výsledek. Zamrazilo ji. Už milisekundu poté, co vypálila, tušila, že je něco špatně.

To, co měla spatřit, neviděla.

Pořád se dívala do hledáčku.

Hannibal trefil svůj cíl přímo do čela několik vteřin před ní. Ale potom se něco stalo. Zdálo se, že se neznámá osoba náhle vrhla kupředu a postrčila její cíl. Kvůli tomu nečekanému pohybu její střela minula, protože cíl se ve chvíli, kdy vystřelila, posunul.

Vukacerka rychle přenastavila zaměřovač, natáhla zpět závěr, posunula do komory nový náboj a znovu vystřelila. Cíl na schodech se shýbal ke svému padlému kolego-vi. Pálilo ji za krkem, když pocítila ze strany Hannibalův pohled. Tohle si Hannibal určitě nenechá pro sebe, až budou zpátky. Vyměnila náboj. Když nábojnice spadla na kamennou podlahu, ozval se ostrý kovový zvuk.

Opět vystřelila.

Projektil vylétl rychlostí 1,290 metru za vteřinu.

Vukacerka nestihla ani mrknout, když střela zasáhla oběť. Tentokrát do hrudníku. Ne do čela. Naštvaně skousla ret a o milimetr posunula hlaveň. Nadechla se a pevnou rukou vystřelila. Zásah do krku cíle. Na schodech zavládl naprostý chaos, lidé padali nebo se v panice vrhali na zem. Pochopili, že se na ně střílí. Někteří se pokoušeli otevřít dveře, aby uprchli zpět do banky. Nějaký otec s dětským kočárkem utíkal po ulici. Dítěti se leskly oči, sedělo vzpřímeně a zvědavě se koukalo kolem sebe, jako by bylo jediné, kdo události prožívá naprosto v klidu. Vukacerka ve spuštěném telefonu slyšela křik. Potom se ozvalo hadí zasyčení:

„Střílejte dál. Nedostali jste všechny cíle.“

Ona i Hannibal vystřelili znovu. Některá ze střel zasáhla cíl do temene. Kolem oběti viděla asi desítku osob, které ležely, plazily se nebo v tom zmatku jen apaticky seděly na schodech. Nebylo to hezké. Nebylo to hodné jejich profesionality. Přestože ti, kdo byli cílem, byli nakonec zastřeleni, vypadalo to jako chaotická, zbrklá práce. Ačkoli bylo všechno pečlivě naplánované. A nemohla to svalovat na Hannibala, obviňovat mohla jenom sebe. Na vteřinu měla pocit, že zahlédla dědečkův obličej, který ji shora sledoval s nespokojeným výrazem. Ošila se. Jak se

to ale mohlo tak pokazit? Opravdu ten člověk na schodech vrazil do její oběti? Nebo někdo zvládl během zlomku vteřiny zareagovat a uskočit? Výstřel tam dole přece neslyšeli. Snažila se té myšlence vyhnout, ale stejně přišla: Znesvětili snad budovu kostela a přinutili toho, kdo rozhoduje o životě a smrti, aby zasáhl?

Vedle ní Hannibal rychle rozebral svou zbraň a strčil telefon do kapsy. Vyhnula se přímému pohledu do očí. Měl dostatek slušnosti, aby nic neřekl. Možná si to jen šetřil na později. Nebo pochopil, že by bylo zdraví nebezpečné vypustit nějakou sarkastickou poznámku. Přestože byla jen drobná, dokázala člověku způsobit pořádnou bolest. To si pamatoval z tréninků, kdy spolu zápasili.

Strčila poslední součásti zbraně do batohu, vstala a oprášila se. V prachu na kamenné podlaze bylo zřetelně patrné, že tam někdo ležel. Nikdo ale nezjistí, kdo to byl. Posbírali nábojnice a vyrazili po schodech dolů. V rukou svírali útočné nože s čepelí schovanou v rukávu. Hannibal rychle nakoukl do prostoru kostela. Panický chaos, který sledovali na schodech banky, jako by byl někde daleko. Babky pořád upíraly pohled na Ježíše trpícího na kříži. Vukacerka se rychle pokřižovala a vyslala další vyznání hříchů, kterým by se měl Spasitel zabývat. *Ona i on však byli přece zajedno, že všechna její práce je nakonec pro dobrou věc*, pomyslela si. Nebylo v zájmu nikoho z nich, aby svět ovládli muslimové. Hannibal otevřel dveře, ona se k němu přivinula a vyšli ven v objetí s hlavami blízko u sebe zakrytými kšiltovkami. Klidně sešli ze schodů.

Kenneth Kvastmo se sám pro sebe zasmál. Tohle bylo dětinsky legrační. Stál na segwayi a posouval se po ulici Strömgatan. Bylo pozdní odpoledne a na cestě bylo po-

měrně málo cyklistů. Zjistil, že nové vozítko, které před hodinou vyzvedl ve sklepním skladu policejního sídla v ulici Kungsholmsgatan, začíná ovládat, a byl spokojený i s tím, jak se mu podařilo vyargumentovat, že to je v souladu s jeho pracovními úkoly. Policie měla k hodnocení několik nejnovějších typů segwayů, potud tedy nic divného. K vlastnímu překvapení měl ale Kenneth potíže přesvědčit svého nejbližšího nadřízeného, že právě on je nejvhodnější osobou, která by nový model měla vyzkoušet. Po vytrvalém přemlouvání nadřízený nakonec rezignoval a svolil.

Pořádkový policista Kvastmo už překvapil řadu lidí v ulicích, kteří zjevně nebyli zvyklí na to, že by se čtyřiašedesátiletí uniformovaní strážníci proháněli na něčem, co mnozí považují za hračku. On se nicméně domníval, že pracovní dobu zatím využil skvěle. Projel kolem několika ochmelků na lavičkách u radnice a děsivě na ně zařval. Potom varovně pozvedl prst na pár pubertáků, kteří si mysleli, že mají právo přecházet na křižovatce u Tegelbackenu na červenou. A to navzdory tomu, že provést takový manévra a přitom udržet rovnováhu nebylo právě jednoduché.

Vysílačka u pasu počtvrté zavibrovala. Naštěstí měl vypnutý zvuk. Bylo přece naprosto nelogické, že by musel jednou rukou pustit řídítka, jenom aby odpověděl na výzvu a přitom riskoval život.

Zkusil se nahnout dopředu a rychleji vyrazit na Jakubské náměstí. *Žádný problém, tohle zvládnu*, říkal si. Na protější straně parku Kungsträdgården se ozýval křik a povyk. Podíval se stranou. To bylo všechno, co bylo zapotřebí. Dvě vteřiny nedostatku pozornosti. Později nedokázal pochopit, jak se všechno mohlo semlít tak

rychle. Řídítka se začala silně klepat, podrážky mu podklouzly a segway se rozkymácel. Najel na masivní svažité dláždění před kostelem, které vedlo k zimostrázovému živému plotu o kousek dál. Kenneth se křečovitě snažil udržet řídítka nakloněného vozítka. Pokoušel se zaklonit a zabrzdil tak před svahem, ale sklouzl přitom na řídítka.

Dvoukolé vozítko okamžitě zareagovalo. Na nerovném podloží poskočilo a zrychlilo. *Do háje*, pomyslel si Kenneth, když se jednou rukou neudržel. Segway se otočil. Noha mu sklouzla. Pod koly spatřil hrubé dláždění. Kostky navzdory oblým tvarům vypadaly tvrdě. *Do háje, na tohle jsem moc starý*, napadlo ho. Potom ale spatřil záchranu.

Dva metry před ním scházel po schodech kostela svatého Jakuba zamilovaný pár. Šli těsně u sebe. V Kvastmových očích ovšem nevypadali jako dvojice, ale spíš jako neforemná masa. Pohled se mu zúžil. Důležitá byla jenom jediná věc. Vyhnout se dlažebním kostkám. Pár beze spěchu pokračoval po schodech dolů. Byla to poměrně velká styčná plocha. A měkká. Pustil řídítka dvoukolého vozítka a plnou rychlostí narazil do lidských airbagů. Poslední, co viděl, bylo černé oblečení a tmavá obloha.

Když Vukacerka a Hannibal scházeli ze schodů před kostelem svatého Jakuba, ani ve snu by je nenapadlo, že by se mohlo pokazit ještě něco. A přesto právě k tomu došlo – jako by ty chybné zásahy před bankou nestačily. Všechno se seběhlo během pár vteřin. Upírali pohledy do země, aby skryli tváře pod čepicemi, a vůbec si nevšimli lidské střely, která se na ně plnou rychlostí řítíla. Velký policista

do nich najel, mohutným nárazem je srazil a přistál na Hannibalovi. Vukacerka reagovala instinktivně. Ve vteřině byla na nohou, skopla tlustého policajta z Hannibala a policistu vší silou udeřila kovovou rukojetí útočného nože do spánku. Když kůže povolila, zapraskalo to a na dlažbu vystříkla krev. Obrátil oči v sloup. Policista v bezvědomí odpadl a zůstal ležet nehybně jako pytel. To už ale s Hannibalem rychle mířili k ostrůvku Strömsborg. Opět těsně u sebe, jako mladý pár toužící po teple.

Kapitola 2

PŘED HLAVNÍM sídlem SEB panoval úplný chaos. Ozýval se panický křik, útrpné naříkání a pláč. Lidé zakopávali o zakrvácená těla ležící na schodech. Padali, strkali se, šlapali po sobě. Odtahovali zraněné.

Amid vyšel z veřejného záchodku, který stál naproti SEB. Zásah nebyl tak chirurgicky přesný, jak plánoval. To ale bude moc probrat s Vukacerkou a Hannibalem při následujícím debriefingu. Červenou čepici se mu podařilo spláchnout. Místo ní měl teď na hlavě neutrální černou kšiltovku s logem Nike. Oboustranná bunda se změnila v krásnou světle modrou. Nasadil si tónované brýle. Lidi vedle něj stále vyděšeně křičeli o pomoc. Netečně odešel.

Když se blížil k soše Karla XII. u zabedněné čajovny asi o dvacet metrů dál, zahlédl první policejní vozy, příjíždějící po mostě, který vedl od zámku. Rychle se ohlédl. Zásah aspoň zakončí podle svého soudu s výborným výsledkem. Koutkem oka viděl, jak se někteří zvědavci, kteří zjevně postrádali pud sebezáchovy, odváží na chodník před bankou s mobilními telefony. Amid šel dál a byl si vědom toho, že jeho předstíraná lhostejnost je ve skutečnosti nenormální – kdyby si toho někdo všiml, mohl by na něj upozornit.

Policejní auta projela kolem, se zapnutými sirénami prudce zabrzdila opodál v ulici a někdo křičel rozkazy. Policisté oblečení v neprůstřelných vestách zaujali kryté pozice za vozidly. Potom se vypnuly sirény a všude zavládlo ticho. Kontrast proti chaosu před osmi minutami byl zarážející. Tohle bylo zlověstné ticho. Křik ustal. Jako by všichni zadrželi dech a čekali další útoky. Ty ale nepřijdou. Ne teď.

Ze všech stran se sjížděla další policejní auta. Krátký okamžik ticha brzy opět rozřízly sirény. Sledoval, jak se policejní síly s helmami s hledím na hlavách rozbíhají na nároží. V rukou automatické zbraně. Brzy se objeví helikoptéry, ale to on už bude pryč. Na konci parku Kungsträdgården se obrátil a pomalu opět zamířil k sídlu SEB. Policisté už tu stihli natáhnout modro-bílé pásky. Skupina zvědavců se rozrůstala, mačkali se na sebe, aby viděli za policejní pásky. Protlačil se dopředu. Tvářil se, že i on je tam proto, aby si smlsnul na cizím utrpení. Jako po středověké veřejné popravě. Zásahové jednotce se už podařilo odvést ty, kteří upadli nebo měli dost duchapřítomnosti a předstírali, že jsou mrtví, aby se vyhnuli střelbě, a policisté se teď tedy soustředili spíš na zbylé mrtvé a zraněné na schodech. Amid viděl, že do sanitky nakládali nějakou osobu, která nepatřila k jejich plánovaným cílům. To ho překvapilo. Nemělo dojít k žádným vážným zraněním či likvidaci nikoho jiného kromě zamýšlených cílů – ačkoli byl zásah v jeden okamžik velmi nepřehledný. Takovou chybu by Vukacerka ani Hannibal neměli udělat. Ale možná byl ten zraněný muž jenom někdo, koho v tom zmatku zasáhla odražená střela nebo střepina. *Nevinný kolemjdoucí.* To se přece stává.

Dál si prohlížel místo před bankou. Hannibalův první

cíl nežil, ale bezvládně ležel na bílém plastovém pytli na mrtvoly u úpatí schodiště. Střela ho podle plánu zasáhla do čelního laloku. Amid sledoval práci policistů a zdravotníků. Rychle sklopil hlavu, když bokem zahlédl, že jeden ze zasahujících policistů začal diváky natáčet. Kšiltovka mu snad zakryje tvář. Ozývaly se hlasité povely. Jeden z policistů zavolal na sanitku, která právě dorazila.

„Tenhle pořád žije! Potřebujeme akutní převoz.“ Policista se skláněl nad jedním z těl na schodech. „Téměř žádný pulz. Vážná střelná zranění. Musí okamžitě do Karolínské nemocnice!“

Amid významu ve švédštině rozuměl dobře, přesto nechápal. Na několik vteřin se mu zatmělo před očima. Prázdně zíral před sebe, potom se vzpamatoval. Jeden z cílů stále žije. Jak je to sakra vůbec možné? Sám přece viděl, že střela, která podle něj vyšla od Vukacerky, nakonec zasáhla hlavu – přestože Vukacerka v počáteční fázi zakolísala. Není možné, aby ten muž žil. Nicméně to tak očividně bylo. *Kurva*. To je naposledy, co pracoval se ženskou. Sledoval, jak muže nakládají do sanitky, a protlačil se víc dopředu, aby lépe slyšel. Řidič na předním sedadle ťukal do klávesnice. Z reproduktoru se ozval huhlavý hlas. *Karolínská, JIP*. Řidič chytil mikrofon. Zadržaně hovořil.

„Připravte se na akutní operaci a defibrilaci. Na příjmu jsme za deset minut. Oběť má střelné zranění na paži, hlavě, hrudníku a krku.“

Amid váhal a dál stál na místě. Celé si to pro sebe zrekapituloval. Úkol není dokončený. S Hannibalem a Vukacerkou už nemohl počítat. Ti svou část splnili. No, aspoň se o to pokusili. Co se ale následných prací či úkli-

du tohoto druhu týče, zodpovědnost padá na něj. Nemá čas tu brblat. Na schodech viděl vedoucího policejního zásahu. Muž byl v obličeji rudý. Amid slyšel, jak křičí další rozkazy. „Dostaňte všechny pryč. Uzavřete celý park.“

Když se policisté začali přibližovat k davu, Amid nepozorovaně vycouval a zamířil přes park rovnou ke stanici metra T-centralen. Při procházení kolem policejních zátarasů klopil hlavu, aby se vyhnul všem bezpečnostním kamerám, které, jak věděl, se nacházely všude v okolí. Natukal do mobilu *Karolínská* a získal odkaz na Karolínskou univerzitní nemocnici. Nejbliž bylo metro na náměstí Svatého Erika. Poslal zprávu Hannibalovi a Vukacerce: *Místo číslo dvě, dvě hodiny*. Oni to pochopí. Strömsborg uprostřed města už nebude bezpečný, i když byla tma. Bude lepší provést rošádu a sejít se na jednom z alternativních míst.

Prostudoval si mapu v mobilu a vyrazil metrem na náměstí Svatého Erika. Místo číslo dvě, molo u Karlberského paláce, mu s ohledem na blízkost Karolínské nemocnice přišlo vhod. Nebylo pochyb, že z nemocnice bude pospíchat. Nicméně taková možnost, že by akci přerušil a odjel domů, než úkol dokončí, neexistovala. Vystoupil ve stanici Náměstí Svatého Erika.

Kriminální inspektor Erik Svensson seděl ve společné kanceláři všech majících pohotovost a sledoval svého kolegu pro dnešní večer, Anderse Ljungberga. Pravděpodobně se zabýval nějakým starým nevyřešeným případem a čekal, jestli se stane něco akutnějšího. Nebo radši nestane – což byla nejspíš marná naděje s ohledem na to, že se oba nacházeli v části Stockholmu nejvíce zatížené trestnou činností.

Ljungbergovy blondaté vlasy prosvětlené září z obrazovky se podobaly nevinné auře. Erik se tomu podobenství usmál. Na kolegovi nebylo opravdu nic špatného. Naopak byl spořádaný, a navíc ho tu většina věcí bavila. U Ljungberga to nebyl pokus o udržení nějaké fasády. Byl naprosto spokojený v práci, v rodině, s manželkou, s dětmi i s tím, co dělal ve volném čase. Se vším.

Erik nemohl pochopit, že nějakému poldovi, nebo vůbec nějakému člověku, může všechno vycházet. A to sám neměl ani přítelkyni a už vůbec ne děti, ačkoli od chvíle, kdy objevil Tinder, vedl poměrně intenzivní osobní život.

Rozdíl mezi Erikem a jeho nadřízeným Rickardem Stenlanderem, se kterým sloužil obvykle, byl také velký. Rickard málokdy sdílel cokoli osobního, ačkoli Erik věděl, že se teprve před pár lety rozvedl a dost se s bývalou ženou dohadoval kvůli péči o dítě. Pokud šlo o věci z Rickardova soukromí, musel je z něj Erik často tahat.

Ljungberg se dál ohýbal nad stolem na druhém konci místnosti a tůkal do kláves a netušil, že ho Erik pozoruje. Přestože byli tak rozdílní, Erik k němu nakonec začal chovat velký respekt. Ljungberg věděl, co dělá, a nepatřil k těm, co za zády pomlouvají někoho, kdo trochu obchází pravidla. Stručně řečeno to byl dobrý člověk, třebaže mezi nimi během večerní pauzy vyvstaly další rozdíly. Oba zajímalo cvičení, ale zatímco Erik se držel skutečných sportů jako box a posilování, ukázalo se, že Ljungberg zkouší různé hokusy pokusy ve stylu jógy a meditace. Což nevyhnutelně obnášelo omezení alkoholu. *To radši omezím meditaci*, pomyslel si Erik.

Navíc se zdálo, že Ljungberga oproti Erikovi vůbec nezajímá hudba. Nebo spíš: líbilo se mu všechno, co právě hráli v rádiu, a to bez rozdílu. Kolega byl prostě hudební

analfabet. Nejspíš neznal jméno žádného umělce a nepreferoval žádný styl, kromě toho, že se to muselo hezky poslouchat. Hudba, nebo přesněji gangsterský hip hop, byl jinak důležitou součástí image kluka z ghetta, který si Erik vytvořil jako součást identity tvrdé školy života na předměstí. To, že ve skutečnosti prožil idylické dětství v kraji Småland mezi mopedy, krávami a na večírcích s hudbou Iron Maiden a Samantha Fox, podle svého nemusel svěřovat ani Ljungbergovi, ani nikomu jinému.

V kanceláři zabzučel telefon a ozvala se Sevinj, která měla večerní službu v ústředně. Mluvila rozrušeně.

„Haló, kluci, mám tu akutní hlášení, můžete si to hned převzít.“

„Jasně, o co jde?“

„Podezření na teroristický útok. Rozsáhlá střelba na adrese Kungsträdgårdsgatan 8. Sídlo SEB. Na místě jsou všechny jednotky a dorazila i speciální zásahovka. Několik mrtvých a zraněných. Pachatelé nejspíš utekli. Zásahu velí Patrik Englaum. Zajistili okolí, ale chce tam co nejdřív i techniky a vyšetřovatele. Pustíte se do toho?“

„Už jsme na cestě, jasně – konec.“

Ljungberg už z Erikova napjatého výrazu pochopil, že jde o něco vážného.

„Kam jedeme?“

„Teroristický útok v parku Kungsträdgården. Několik zastřelených. Setkáme se s Patrikem Englaumem, už jsou na místě a zajišťují okolí.“

„Mají pachatele?“

„Odpověď negativní. Budu řídit.“

Erik nedokázal odolat a naprosto zbytečně své V70 odpíchl tak, že cítil, jak se pneumatiky pálí o beton, než

uvolnil brzdu a vyrazili k výjezdu z garáže. Vytušil, že Ljungberg vedle něj vrtí hlavou nad pachem spáleniny, který pronikl dovnitř. S jistým úsilím umístil Erik na střechu civilního volva modrý maják, propletky se pozdní páteční špičkou v ulici Fleminggatan a pak zrychlili v pruhu pro autobusy u klaraberského viaduktu.

Obsah hlášení nemohli pochopit špatně, přesto působilo neuvěřitelně. Další teroristický útok. Tentokrát na stockholmské finanční centrum.

Erik ukončil hovor s velitelem zásahu Englaumem a navolil kód vysílačky hlídky, která na místo dorazila jako první. Za oknem viděl rodiny s dětmi, které mířily domů ze školek nebo z nákupů v ulici Svatého Erika. Ve vysílačce zapraskalo a Erik zvedl mikrofon.

„Policejní hlídka 1214, příjem. Tady kriminální inspektor Erik Svensson, příjem.“

Další zapraskání, potom přišla odpověď.

„Tady Åke Lundblad na místě u parku Kungsträdgården. To je dobře, že jedete, potřebujeme veškerou pomoc, kterou můžeme dostat. Je tu hrozný zmatek.“

„Rozumím. Budeme tam za pět minut. Už něco máte?“

„Ne. Zásahovka zrovna zajišťuje oblast a Mateusz právě vyslechl první svědky. Všichni z banky jsou ale pořád tady, takže si to můžete převzít, až dorazíte.“

Erik slyšel, že se v pozadí někdo zasmál, a potom škřábavý zvuk, když si Åke Lundblad položil mikrofon do klína. Skrz šum zaslechl, že se Åke Lundblad nejspíš někoho v autě ptá na informace od svědků. V dálce zaznělo zakašlání a potom odpověď od toho, kdo musel být Mateusz, odpověď, která nepatřila Erikovi, ale Åkemu. Navzdory šramotu Erik i Ljungberg zřetelně slyšeli, co se říká v druhém autě, když Mateusz prohodil ke svému

kolegovi: „Několik z nich vidělo nějakýho čmouda. Nebo písčnýho negra, takhle mu ho můžeš popsat.“

Erik viděl, jak se na něj Ljungberg zadíval. Kolega odevzdaně zavrtěl hlavou. Potom se z reproduktoru opět ozval Åke Lundblad.

„No, několik svědků prý vidělo někoho černé pleti. Teda Araba, který se měl blízko banky pohybovat těsně před vypuknutím přestřelky.“

Erik si rasistické poznámky vyslechl v životě už tolikrát, že ho to nezarazilo. Opět ho ale překvapilo, jak otevřeně je lze vyjadřovat. Jako by se ten pojem stal najednou samozřejmostí dokonce i při policejní práci. Aspoň se zdálo, že to platí pro kolegy z party Åkeho Lundblada. Nebylo slyšet, že by někdo ze zadních sedadel Lundbladova vozu něco namítl. Mlčení je souhlas, pomyslel si Erik. Jako by nestačilo, co všechno ze sebe lidi dennodenně vysypou ohledně čehokoli odlišného v různých internetových diskusích. Očividně už neexistovala žádná hranice, dokud dotyčný nemusel svůj názor obhájit tváří v tvář živému člověku a mohl se schovávat za počítač. Nebo za policejní vysílačku. Erik měl podezření, že mrhat ironií vůči Åkemu Lundbladovi je zbytečné. Přesto nedokázal odolat a do mikrofону vesele odpověděl: „No super, tak to máme popis pachatele kompletní.“

„Ehm, cože? No, možná, tolik jsem o tom nepřemýšlel.“ Na pár vteřin zavládlo ticho. Potom následoval hurónský smích, když mu to došlo.

„Jenom ho ještě nikdo nechytl.“

Erik zastavil v ulici Kungsträdgårdsgatan. Pohybovalo se tu mnoho policistů, kteří z místa vyháněli lidi a natahovali tu policejní pásy. U zdi bankovní budovy seděli na

ulici bledí civilisté, kteří prázdně koukali před sebe. Na rohu stáli policisté z národní zásahové jednotky, oblečení v černých uniformách, černých kuklách a s připravenými samopaly. Kousek před nejbližší páskou Erik spatřil muže ve středním věku, který seděl v policejním autě a nohy měl vystrčené ven a v ruce stále držel vysílačku. *Åke Lundblad, jak předpokládám*, pomyslel si. Za ním viděl nakrátko ostráhaného policistu, obklopeného několika dalšími tmavými siluetami. To by mohl být Mateusz. Erik vystoupil, Ljungberga za sebou, a postavil se před vysokého muže.

„Já jsem Erik Svensson. Vy musíte být Åke Lundblad.“

Sledoval, jak Åke Lundblad bledne, což bylo s ohledem na to, že jeho pleť už tak byla průhledně bílá, docela něco. Mohlo by to svědčit o tom, že se onen muž běžně stýká pouze s upíry. Nebo veškerý volný čas tráví pouze před počítačem, kde může dštít další komentáře stejného druhu jako ten, který před chvílí pronesl do vysílačky. Bledý policista sklopil zrak a přikývl.

Åke Lundblad si okamžitě uvědomil, že s kriminálním inspektorem Erikem Svenssonem nejspíš nebudou souhlasit ohledně volby slov v analýze, kterou mu poskytl. Byl zmatený. Ten tmavý policista jako by byl převlečený za rappera, vzhledem k těm pytlovitým džínům, hiphoperským botám a tlustému zlatému řetězu, který se mu leskl ve výstřihu.

Erik si z předního sedadla vzal poznámkový blok.

„Tak se na to podíváme. Jen aby v hlášení bylo všechno správně: popis tedy říká, že ten, kdo se tady pohyboval těsně před střelbou, byl čmoud, potažmo černoch, potažmo negr, případně Arab?“

Åke pořád klopil zrak, když odpovídal.

„Ehm, no, my jsme jen citovali dva svědky. Takže to jsou jejich slova. Byl to někdo, kdo nejspíš pochází z Blízkého východu.“

„Aha, jasně. Jen abych se ujistil, že jsem si to nevyložil špatně, cituju vaše vlastní vyjádření, jak už jste ho pronesl. Píšu: černochoch, čmoud, negr, černá huba a Arab, aby nedošlo k nějakému nedorozumění.“

Následovalo napjaté ticho, Åke Lundblad se ošíval a Erik zapisoval.

„Tak a je to. Teď už bych jen poprosil o vaše jména a služební čísla a už nebudeme rušit. Bude dobré, když bude hlášení co nejkomplexnější, kdyby měli nadřízení nějaké dotazy nebo kdyby se ozvali novináři a požadovali nějaký materiál.“ Podal blok Åkemu Lundbladovi. „Tak, vaše jména do protokolu.“

Åke Lundblad měl pootevřenou pusou, mlčky seděl před Erikem Svenssonem a nervózně pomrkal. Jako by doufal, že se ten černý policista vypaří, když jenom zavře oči. Zahanbeně převzal blok. Potom sebou trhl, když na něj Erik ostře zakřičel: „Vaše jména! Snad vás rodiče nějak pojmenovali? Nebo vás jenom pohodili před sociálkou ve Sjöbo nebo Grästorpu, když se radši rozhodli adoptovat jiné děti, které měly aspoň trochu vyšší IQ než meloun po lobotomii?“

Než muž stihl zareagovat, dodal: „To byla řečnická otázka. Ten výraz si najděte.“ Potom se Erik otočil a vyrazil ke schodišti do sídla banky. Tušil, že ti dva policisté, kteří zůstali sedět a vypadali jako oparení, ho na vánoční večírek nejspíš nepozvou. Erik zahlédl policistku, kterou znal z jiné policejní hlídky. Pokývla na něho a přitom odmítavě mávla na ty, kteří se zvládli schovat za dveřmi SEB. Situace ještě není taková, aby mohli vyjít ven.

Kapitola 3

KRIMINÁLNÍ KOMISAŘ Rickard Stenlander svíral v rukách hrneček s teplým ciderem a díval se přes vodu směrem k pláži Smedsuddsbadet na protější straně zálivu Riddarfjärden. Chuť kardamomu, jablek a zázvoru v ústech mu byla příjemná. Měl radost z volného dne, který navíc ještě neskončil. Když stál na dvoře statku Carlshälls Gård na Långholmenu, jako by panovalo bezčasí. Na cestě z Drottningholmu kolem projel parník, z jehož komína se kouřilo.

Podzimní přítomí prosvětlovalo malé ohniště s březovým dřívím, které s praskáním hořelo v železném sudu uprostřed dvora. Plameny žlutě osvětlovaly omítku a zdůrazňovaly dlouhé stíny kaštanu, stojícího vedle bývalého kulečnickového sálu krále pálenek L. O. Smithe. Sál byl nyní přestavěn na Sluj krále hor, což bylo synonymum pro restauraci a bar. Rickard měl dostatečný pud sebezáchovy na to, aby si uvědomil, že v páteční odpoledne je asi příliš brzy na dotaz na desetinásobně destilovanou pálenku, kterou tady L. O. Smith kdysi vytvořil. Především když on sám ani z principu nepije tvrdý alkohol. Něco teplého mu připadalo jako přirozenější volba, aby se v té vlhké a drsné podzimní tmě zahřál. Nechal se přesvědčit

ručně psanou cedulí, která lákala na teplý domácí cider s kořením podle amerického receptu.

Listopadový pátek nebyl fajn jenom kvůli tomu, že mohl v klidu postát s hrnkem cideru. Ten den byl vydařený především proto, že ho strávil se synem Elvinem. Nevídal ho teď málo, naopak ho měl každý druhý týden ve střídavé péči s bývalou manželkou Mariannou. Tentokrát byl rozdíl v tom, že šlo o den navíc. Před několika měsíci Rickard trochu opatrně navrhl, že by mohl, když bude mít výjimečně náhradní volno, nahradit školku, ačkoli zrovna není jeho týden. Před rokem by to nebylo myslitelné.

Rozvod se vlekl a nějakou dobu ani nebylo jisté, jestli Marianne vůbec přistoupí na střídavou péči. Byla naprosto nepřístupná a podle ní rodinný rozvrat bezvýhradně vyplynul z toho, že Rickard nedokázal převzít zodpovědnost.

Přestože bylo pozdě, Rickard zavedl aspoň nějaké změny. Jeho nový život nebude jenom povinná každotýdenní výměna, ale doufal, že si syn z jejich společného času odnese i nějaké vzpomínky, když si spolu budou povídat a něco podnikat. Vztah s Marianne se v posledním půl roce také zlepšil, od chvíle, kdy poznala svého nového muže Martina. Ohledně Elvina všechno fungovalo a ona vypadala vyrovnaně, úplně jiným způsobem, než na jaký byl Rickard zvyklý z dob, kdy byli spolu. A chápal, že i to je známkou toho, jaký býval on sám.

Rickard vzal syna do etnografického muzea na ostrově Djurgården. Nebyli tam poprvé, ale Elvina nepřestávaly bavit hliněné chýše ze střední Afriky, sámské lovecké zbraně a indiánské típí, do kterého si mohli vlézt. Společně se procházeli, četli si o hrotech šípů namáčených do kurare a umrlčích lebkách zdobených drahokamy

a nakonec si ve sbírkách řídce navštěvovaného muzea zahráli na schovávanou. Z toho, že to nejspíš neodpovídalo muzejním pravidlům, si Rickard nedělal těžkou hlavu, třebaže by vzhledem ke svému povolání nejspíš měl jít dobrým příkladem.

Zadíval se na Linn, která k němu přicházela se dvěma hrnký cideru. Nášup. Záře ohně dodávala jejím blondatým vlasům oranžový nádech. Šla pomalu, držela hrnký špičkami prstů, aby se nepopálila, a dívala se do země. Usmál se. Díky neforemnému bomberu se zdálo, že je svalnatá, ačkoli ve skutečnosti byla dost hubená. Její společnost si užíval, i když toho neměli moc společného. Linn Ståhlová byla mladá žena, jezdila na skejtu a byla anarchistka. On byl muž ve středním věku, policajt a majitel chatičky v zahrádkářské kolonii. Přesto mezi nimi vládla nenucená atmosféra. Jako by vůbec neuplynul žádný čas od chvíle, co se viděli naposledy.

Linn mu podala hrnek, ze kterého se kouřilo. Zadívali se přes černou vodu. Rickard do cideru opatrně foukal.

„Nestýská se ti po spolupráci s policií?“

„Upřímně? Ani ne.“ Linn usrkla teplého nápoje a pak se na něj usmála. „Už jsem si pomalu odvykla, jaký to je, když tě někdo unese, postřelí a skoro zabije.“

Rickard si ohříval ruce o hrnek. Věděl, že se Linn dost proti své vůli nechala přemluvit Rickardovou šéfovou Louisou Sjöstedtovou – svojí tetou –, aby jim během dvou týdnů v květnu pomohla s naléhavým vyšetřováním děsivé vraždy jedné ženy. Podezíravost vůči policii ještě nepolevila, ačkoli se z něj a Linn stali od té doby dobří přátelé. Odmítavě zavrtěl hlavou a podíval se na ni.

„To už se nestane. Ale možná tvoji pomoc budeme ještě někdy potřebovat.“

„Hm. Tak uvidíme, až to přijde.“

Rickard sledoval, jak vítr prohání po vodě sem a tam cáry mlhy. Věděl, jak těžké je najít nové přátele, se kterými je člověku dobře a s nimiž si může rozumně povídat. Zvlášť v policejním sboru, kde je přehnané dumání a filozofování považováno spíš za slabost nebo čirou pošetilost. S tím, že je Linn vyhraněná anarchistka, neměl problém. Naopak se v mnoha z jejích analýz demokracie poznával, třebaže sám by se označil spíš za úzkoprsého liberála. Sociálního liberála. Nebo možná za socialistu s výraznými liberálními sklony? Zdálo se, že stejný postoj teď zastává většina obyvatel Švédska bez ohledu na to, zda jsou sociální demokraté, nebo umírnění.

To, že měl rád Linn, navíc neznamenal, že se mu líbí všichni na levé straně spektra: milovníci diktatury nebo chuligáni, kteří zaujímají povrchní pózu politicky uvědomělých, jenom aby měli záminku pro rozbíjení věcí. Linn ale k té poslední kategorii nepatřila, ačkoli byla donedávna aktivní v organizaci AFA čili Antifašistická akce.

Ve všech organizacích se najdou všechny typy lidí, to Rickard věděl, zejména po pětadvaceti letech zaměstnání u policie, kde mnoho z jeho kolegů sdílí stejnou násilnou povahu, jakou často projevují maskovaní demonstranti z povolání. Naposledy včera viděl jednoho mladšího kolegu v tělocvičně policejní stanice v tričku s nápisem *Drž hubu, jinak jsi mrtvej*.

Zhluboka se napil. Zahřálo ho to v hrudníku. Potom ticho prořízlo vyzvánění telefonu. Vytáhl přístroj z kapsy. Erik S., oznamoval displej lakonicky. Rickard povzdechl. Aspoň stihl strávit celý den se svým synem. Pokud tedy nejde o soukromý rozhovor, což by v případě jeho ko-

legy a nejbližšího podřízeného Erika Svenssona klidně mohlo být.

„Nazdar, Eriku, stalo se něco?“

„Potřebujeme, abys nám pomohl. Právě jsme s Ljungbergem dorazili do Kungsträdgårdenu. Máme tu několik zastřelených před SEB. Vypadá to jako chladnokrevná poprava. Střely do hlavy.“ Rickard slyšel, že zaváhal. „Možná jde o teroristický útok.“

Rickard ztuhl.

„Do prdele. Pachatele jste zatkli?“

„Ne, zatím nemáme žádnou stopu. Svědci ten útok popisují jako blesk z čistého nebe. Mohl to udělat odstřelovač z nějaké střechy. Lidi začali padat bez varování, jakmile vyšli z banky. Zdá se, že nikdo neslyšel výstřely ani nic neviděl.“

Linn se na něj tázavě podívala. Rickarda zamrzelo, že klidný večer rozprášily události, které se právě odehrály nedaleko, na protějším břehu.

„Navíc nás tu oblehly davy zvědavců, kteří se tlačí na zátarasy, a zástupci médií, co na nás chrlí dotazy.“

„Jasně, chápu, už jedu.“

Rickard hovor ukončil a podal Linn hrnek s ciderem. Omluvně se na ni podíval. „To byl Erik. Musím běžet. Něco se stalo v Kungsträdgårdenu.“

Přikývla. „Stihneš potom uvařit tu večeři?“

„Doufám. I když to asi budeme muset o dvě hodinky posunout. Ozvu se.“

Ráznými kroky kráčel k mostu Långholmsbron, vešel do ulice Långholmsgatan a přivolal si taxi, které mířilo na most Västerbron.

Poté, co uzavřeli případ „vraždy panenky“, Rickard s Linn